

«Ο θερισμός πολὺς, οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι».

Μέ αὐτόν τόν λόγο τοῦ Κυρίου στόν νοῦ καί τήν ψυχή του ἐπεχείρησε πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια ἓνας νεαρός ἀπόφοιτος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Νικόλαος, νά κάνει ἓνα μεγάλο βῆμα στή ζωή του. Νά κάνει μία νέα ἀρχή σέ ἓναν ἄλλο κόσμο, σέ μία ἄλλη χώρα. Ἀποφάσισε νά ἀφήσει πίσω του τὰ πάντα καί νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό, «ὅπου ἐάν ἀπέλθῃ».

Οἱ συνθῆκες τότε δέν ἦταν εὐκόλες, ὅπως εἶναι σήμερα. Τὰ ταξίδια ἦταν δύσκολα καί οἱ ἐπικοινωνίες οὐσιαστικά ἀνύπαρκτες. Χρειαζόταν, λοιπόν, τόλμη γιά νά ἀποφασίσει κανεὶς, πολύ περισσότερο ἓνας νέος ἄνθρωπος, νά ἐγκαταλείψῃ τό σπίτι, τοὺς οἰκείους καί τοὺς φίλους του, καί νά πορευθεῖ «εἰς χώραν μακράν», καί μάλιστα γιά νά διακονήσῃ τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία.

Τὴν τόλμη ὅμως τὴν ἀντλοῦσε ὁ νεαρός Νικόλαος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιά τόν Χριστό καί ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του νά ἀφιερῶσιν τὴ ζωή του σέ Ἐκεῖνον καί στή διακονία τῶν ἀδελφῶν του.

Ἦτσι ξεκίνησε πρὶν ἀπὸ πενήντα χρόνια. Ἐκεῖνος, ὅπως εἶπα, ἀπόφοιτος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καί ἐγὼ νέος πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, πού εἶχα χειροτονηθεῖ ἱερέας πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες καί ἐπρόκειτο νά ἐπιστρέψω στό Λονδίνο, γιά νά συνεχίσω τὴ διακονία μου ὡς κληρικός τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεταννίας.

Μέ πλησίασε καί μέ ρώτησε πῶς θά μποροῦσε νά γίνῃ καί ἐκεῖνος κληρικός καί νά διακονήσῃ στή Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ. Τοῦ πρότεινα νά ἔλθῃ μαζί μου καί νά τόν συστήσω στόν Ἀρχιεπίσκοπο Θυατείρων, τόν μακαριστὸ Ἀθηναγόρα Κοκκινάκη, ὥστε νά γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὰ πρόσωπα καί τίς συνθῆκες, πρὶν νά λάβῃ τὴν ὀριστικὴν του ἀπόφαση.

Πράγματι, ταξιδεύσαμε μαζί καί ἦλθε μαζί μου καί στήν Ἀρχιεπισκοπή, ὅπου διέμενα, προκειμένου νά γνωρίσῃ τόν Ἀρχιεπίσκοπο.

Ὁ αείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος τόν δέχθηκε μέ πολλή ἀγάπη καί καλωσύνη, καί τοῦ ἐξήγησε ὅτι στό ἐξωτερικό οἱ διάκονοι, ὅπως ἤθελε ἐκεῖνος, εἶναι πολυτέλεια, γιατί ὑπάρχει ἀνάγκη ἱερέων. Μάλιστα γιά νά τόν καλοπιάσει, τοῦ εἶπε: «Ἐάν θά μείνεις, θά σοῦ δώσω τό ὄνομα τοῦ πατρός Παντελεήμονος, τό ὁποῖο εἶχε ὡς διάκονος, δηλαδή τό ὄνομα Θεόφιλος».

Ὁ νεαρός Νικόλαος τό σκέφθηκε ὅλη τή νύκτα προσευχόμενος καί τήν ἐπόμενη ἡμέρα εἶπε στόν Ἀρχιεπίσκοπο Θυατείρων ὅτι ὄντως ἐπιθυμεῖ νά παραμείνει στή Μεγάλη Βρεταννία καί νά διακονήσῃ τήν Ἐκκλησία. Λίγο ἀργότερα χειροτονήθηκε, λαμβάνοντας τό ὄνομα Θεόφιλος, καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τόν τοποθέτησε σέ μία πολύ καλή ἐνορία τοῦ Λονδίνου, τήν ἐνορία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στό Hackney.

Αὐτή εἶναι σχεδόν ἡ ἀρχή τῆς γνωριμίας καί τοῦ συνδέσμου μου μέ τόν π. Θεόφιλο, πού φέτος συμπληρώνει 50 χρόνια ἱερωσύνης, πενήντα χρόνια καρποφόρου διακονίας στόν ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου, πενήντα χρόνια προσφορᾶς στήν Ἐκκλησία καί στούς ἀνθρώπους.

Ὁ π. Θεόφιλος ἐργάσθηκε μέ τήν ἴδια ἀγάπη καί τήν ἴδια ἀφοσίωση ὅλα αὐτά τά χρόνια τῆς ἱερατικῆς του διακονίας, ὅπως ἐργάσθηκε καί τήν πρώτη ἡμέρα, ὅπου καί ἐάν τόν κάλεσε ὁ Χριστός νά διακονήσῃ.

Καί ὅπου καί ἐάν διακόνῃ, δημιούργησε ἔργο καί ἄφησε ἀγαθή ἀνάμνηση στούς συνεργάτες του καί στόν λαό τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διακονία του στήν Ἀρχιεπισκοπή Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεταννίας ἦταν μία σημαντική ἐμπειρία πού τόν συνόδευσε καί στή συνέχεια, ὅπου καί ἐάν ἐργάσθηκε.

Ἀπό τήν Ἀγγλία ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα, ὅπου παράλληλα μέ τήν ἱερατική του διακονία στήν Ἱερά Μητρόπολη Ἱερισσοῦ, Ἀρδαμερίου καί Ἀγίου Ὁρους σπούδασε στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἀγάπη του γιά τήν ἱερά ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας τόν ὥθησε νά ἐντρυφήσῃ στή μελέτη της, νά ἐμβαθύνῃ στά κείμενα τῶν ἁγίων Πατέρων καί νά παρουσιάσῃ τά πορίσματα τῆς

ἔρευνάς του στή διδακτορική διατριβή πού ἐξεπόνησε στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, παίρνοντας τόν τίτλο τοῦ διδάκτορος τῆς Θεολογίας.

Ἡ ἴδια ἀγάπη τόν παρακίνησε νά ἐργασθεῖ καί ὡς θεολόγος καθηγητής στή Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση δίδοντας μέ τίς γνώσεις του, μέ τήν ἐμπειρία του ὡς κληρικός ἀλλά καί μέ τήν παρουσία του μεταξύ τῶν συναδέλφων του καθηγητῶν ἀλλά καί τῶν μαθητῶν του τή μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου, καί στηρίζοντας πολλούς μαθητές πού εἶχαν ἀνάγκη βοήθειας στήν κρίσιμη φάση τῆς ἐφηβείας.

Τήν ἴδια ἀγάπη ἔδειξε καί στήν ἐκκλησιαστική του διακονία, τά τελευταῖα μάλιστα τριάντα δύο χρόνια στήν Ἱερά Μητρόπολή μας, καί ἰδιαιτέρως ἐδῶ στήν Καμπανία, ὅπου ἦλθε μετά τήν ἐνθρόνισή μου ὡς Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, ἀκολουθώντας με στήν ἀποστολική αὐτή Μητρόπολη. Ἐδῶ διακόνησε καί διακονεῖ ὡς Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Καμπανίας καί προϊστάμενος ἐπὶ πολλά ἔτη τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας καί τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Νεομαρτύρων ἀλλά καί ὡς ἱεροκήρυκας.

Γιά τήν προσφορά του αὐτά τά τριάντα καί πλέον ἔτη ἐδῶ στή Χαλάστρα δέν νομίζω πῶς ἔχω νά πῶ περισσότερα ἀπό ὅλα ὅσα γνωρίζετε ἐσεῖς γιά τόν π. Θεόφιλο. Ἐσεῖς γνωρίζετε καί τό ἔργο του καί τήν προσφορά του καί τή διακονία του αὐτά τά τριάντα χρόνια.

Ἡ προσφορά του εἶναι μεγάλη, γιατί ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε πολλά χαρίσματα. Καί ἐκεῖνος δέν τά ἄφησε ἀνεκμετάλλευτα. Τά ἀξιοποίησε στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, στό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἀποδείχθηκε αὐτά τά χρόνια ὅχι μόνο καλός κληρικός, ἀλλά καί στοργικός ποιμένας καί ἱκανός κήρυκας τοῦ θείου λόγου καί καλός πνευματικός πατέρας πού στήριξε τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀκούμπησαν στό πετραχήλι του.

Στήν Χαλάστρα ὁ π. Θεόφιλος δέν δημιούργησε μόνο πνευματικό ἔργο μέ τά κήρυγματά του, ἀλλά καί ἐργάσθηκε ἀκαταπόνητα ἀφενός γιά τήν ἀνακαίνιση καί τόν καλλωπισμό τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί ἀφετέρου γιά τήν ἐκπλήρωση τοῦ χρέους πού εἶχαμε ὅλοι, νά ἀνεγείρουμε δηλαδή ἕναν ναό ἀφιερωμένο στούς νεομάρτυρες συμπολίτες μας καί προστάτες τῆς Χαλάστρας, στούς ἀγίους Ἀθανάσιο καί Ἰωάννη τοὺς Κουλακιῶτες, στό πνευματικό Κέντρο τοῦ ὁποίου φιλοξενεῖται ἡ ἀποψινὴ ἐορταστικὴ ἐκδήλωση πρὸς τιμὴν τοῦ π. Θεοφίλου.

Ιδιαίτερα σημαντική όμως είναι και η προσφορά του στον αντιαιρετικό αγώνα. Ο π. Θεόφιλος μας ενημερώνει επί πολλά χρόνια μέσα από άρθρα και ομιλίες του, μέσα από την αντιαιρετική έκπομπή του στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ήρας μας Μητροπόλεως, τον «Παύλειο Λόγο» για τις αίρέσεις και τους αίρετικούς, οι όποιοι «ως λύκοι βαρεῖς», όπως λέγει και ο απόστολος Παῦλος, «μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου», προσπαθοῦν νά παρασύρουν τούς πιστούς. Ὡς εἰδικός στά θέματα τῶν αἱρέσεων ἐκπροσωπεῖ μάλιστα καί τήν Ἱερά μας Μητρόπολη στήν Ἀντιαιρετική Ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συμβάλλοντας μέ τίς γνώσεις του στήν ἀντιμετώπισή τους.

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως πενήντα ἐτῶν ἱερωσύνης καί τῆς ἑορταστικῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειο αὐτή ἀλλά καί τήν παρουσίαση ἑνός τόμου μέ τά ἄρθρα καί τίς μελέτες, τούς λόγους καί τά κρύγματα του, θά ἤθελα νά συγχαρῶ καί νά εὐχαριστήσω τόν π. Θεόφιλο γιά τήν πολύχρονη καί καλλίκαρπη προσφορά του στήν Ἐκκλησία καί στήν Ἱερά μας Μητρόπολη καί νά τοῦ εὐχηθῶ ἀπό καρδίας ὁ Θεός, τόν ὅποιο διακόνησε ὅλα αὐτά τά χρόνια μέ πιστότητα καί ἀφοσίωση, νά τοῦ χαρίζει ἔτη πολλά μέ ὑγεία καί δύναμη γιά νά συνεχίσει νά διακονεῖ καί νά ἐργάζεται στόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.